

[Freddy Madsen.]

Dette understreger, at man fuldt ud er i stand til at gennemføre vigtige dele af vores politik inden for de givne økonomiske rammer, og at påstandene om overbud og letsindighed er grebet frit ud af luften.

Men ellers er det ikke noget afgørende princip for os, at der under alle omstændigheder skal skabes balance. I den nuværende situation finder vi det tværtimod fornuftigt, at staten trækker på sine opsparede reserver i Nationalbanken, og vi finder, at den nuværende regerings forslag om at gå op til et kasseunderskud på 12 mia. kr. er både rimeligt og forsvarligt af hensyn til beskæftigelsen. Når vi ikke er gået videre, er det naturligvis, fordi det ikke for os er muligt at lave detaljerede udkast til en ny finanslov, vi kan kun angive nogle hovedretningslinjer. Det betyder også, at vi på en række konti må regne med væsentlig større udgifter; når vi f. eks. fjerner hele § 22, forsvarsministeriet, vil der være en række civile opgaver som f. eks. meteorologisk institut, fyr- og vagervæsenet osv., der må overføres til andre konti. Sådan kunne der nævnes andre eksempler, men som sagt, vi synes, det er rimeligt med et betragteligt underskud i den nuværende situation.

Naturligvis vil vi møde indvendinger af praktisk art, og de er jo allerede også fremsat her i salen. Man kan således med rimelighed hævde, at det ikke vil være muligt at gennemføre vores skattereform pr. 1. april, og det har man naturligvis fuldkommen ret i. Men som sagt allerede i indledningen lægger vi megen vægt på at fremstille et virkeligt alternativ til det foreliggende finanslovsforslag. Men skal det gøres, bliver man nødt til at regne med de mulige indtægter og udgifter inden for finanslovens ramme, og til kritik af den art vil vi i øvrigt sige, at hvis et flertal i denne sal, hvad nok næppe er troligt, accepterer principperne i vore forslag, er vi naturligvis på vor side villige til at optage seriøse forhandlinger om, hvordan man f. eks. i løbet af en kortere år-række kan realisere de praktiske enkeltheder.

Men vore forslag tager sigte på at vise, hvordan det faktisk var muligt over statsbudgettet at foretage en omfordeling i de arbejdende menneskers interesse. Dette ville ikke i sig selv medføre afgørende forandringer i samfundssystemet, men sammen med

andre demokratiske foranstaltninger som f. eks. nationalisering af pengeinstitutterne og gennemførelse af virkelig medbestemmelse i virksomhederne kunne det medføre en demokratisk udvikling af vidtgående betydning.

Foreløbig kan det være en del af grundlaget for udviklingen af de demokratiske bevægelser i befolkningen, som allerede er i gang. På den baggrund er det rimeligt også herudfra at beskæftige sig med den nuværende regerings forslag.

I sin oprindelige form vendte de sig mod de mest asociale af forligspartiernes nedskæringer og tilføjede dertil nogle meget beskudne sociale og beskæftigelsesmæssige foranstaltninger. Sagt meget venligt vil regeringens forslag i bedste fald kunne skaffe arbejde til nogle få tusinde mennesker. Vende hele udviklingen i den onde cirkel vil de under ingen omstændigheder kunne klare. De forventninger, der i så henseende utvivlsomt findes i befolkningen og ikke mindst i arbejderklassen, bliver dermed gjort grundigt til skamme.

Ikke desto mindre lå der i de oprindelige forslag tanker, som vi absolut kunne støtte. Men så oplever vi jo altså dagen i dag og starter den med, at regeringen kaster en ny serie af ændringsforslag på bordet. Det drejer sig om afgift på sukker, det drejer sig om elafgift, det drejer sig om nedskæring på daginstitutionerne, og det drejer sig om nedskæringer på støtten til kommunerne.

Jeg skal ikke gå nærmere ind på de nye afgifter. De er under alle omstændigheder asociale, og vores stilling til dem er velkendt, men man skal også tage i betragtning at disse forslag i denne situation, hvor regeringen siger, det er dens mål at forbedre beskæftigelsen, er direkte med til netop at lægge gift for beskæftigelsen og øge arbejdsløsheden.

Med hensyn til nedskæringerne over for kommunerne har vi hele tiden vendt os imod bloktilskud, fordi vi vidste, at de under alle omstændigheder skulle bruges til at vælte nye byrder over på kommunerne og derigennem på grund af den særlige skattemetode især ramme den jævne befolkning. Det er jo allerede sket i vid udstrækning, men nu tages der altså nye skridt i den retning, og mon ikke nogle af dem, der troede på, at bloktilskuddene var en nærdemokra-